ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

Η κυβέρνηση βρήκε τον εύκολο τρόπο αφενός να κρύψει τα χιλιάδες κενά εκπαιδευτικών στα σχολεία και αφετέρου να τους οδηγήσει σε αλληλοσπαραγμό: μέσω των νέων… αναθέσεων μαθημάτων, προωθεί το μοντέλο του καθηγητή-δασκάλου που «τα κάνει όλα και συμφέρει».

Του **Χρήστου Κάτσικα**

Πρώτα τέλος στη μονιμότητα, μετά μόνιμη κινητικότητα



Δεν πρέπει να ξεχνάει κανείς ότι στα «σκαριά» βρίσκεται ο μόνιμος μηχανισμός κινητικότητας που ευαγγελίζεται ο υπουργός Διοικητικής Μεταρρύθμισης, Κυριάκος Μητσοτάκης. Αναφερόμενο στον μηχανισμό, το υπουργείο χρησιμοποιεί σε επίσημες ανακοινώσεις του τον όρο «job rotation». Κι αν ο υπουργός χαρακτηρίζει τον μόνιμο μηχανισμό κινητικότητας ως μια «μόνιμη εσωτερική αγορά εργασίας», είναι αφέλεια να παραβλέπει κανείς ότι ο συγκεκριμένος όρος μεταφράζεται επιπλέον και ως «εναλλαγή θέσεων εργασίας», όπως επίσης και ως «εκ περιτροπής εργασία».

Από το γεγονός ότι οι μόνιμες και σταθερές θέσεις εργασίας στο Δημόσιο έχουν ήδη απορρυθμιστεί, θα μπορούσε κάποιος να συμπεράνει πως πλέον ο τομέας περνάει σε μια επόμενη φάση με ελαστικότερες και επισφαλείς μορφές εργασίας για νεότερους και παλαιότερους εκπαιδευτικούς. Είναι πια φανερό, ακόμη και στους πιο δύσπιστους, ακόμη και σε αυτούς που χρόνια πολλά βάσιζαν τη γραμματική και το συντακτικό των αναγνώσεών τους για το «πού πάει η εκπαίδευση» στις περίτεχνες διακηρύξεις της κυρίαρχης πολιτικής, ότι οι εκπαιδευτικοί (όπως και όλος ο κόσμος της εργασίας) βρίσκονται μπροστά σε μια «επιχείρηση» συνολικής αλλαγής του τοπίου στη δημόσια εκπαίδευση, από την πρώτη τάξη του Δημοτικού μέχρι και το Πανεπιστήμιο και τα μεταπτυχιακά προγράμματα.

Η «επιχείρηση» αυτή αφορά τη δομή της εκπαίδευσης, την κατεύθυνσή της, το περιεχόμενο, τον μισθό, τη σύνταξη και τις εργασιακές σχέσεις. Οργανική θέση, ωράριο, δικαίωμα μετάθεσης–απόσπασης, μονιμότητα, προβάλλονται από το υπουργείο Παιδείας, με τη βοήθεια των ηλεκτρονικών μας κουβερνάντων, σαν αναχρονισμός, σαν παλιομοδίτικες αντιλήψεις που πρέπει όχι μόνο να εξαφανιστούν από το εκπαιδευτικό τοπίο, αλλά να σβήσουν και από τη συλλογική μνήμη.

Το τελευταίο χρονικό διάστημα είναι φανερό ότι το υπουργείο Παιδείας με ενέργειες και

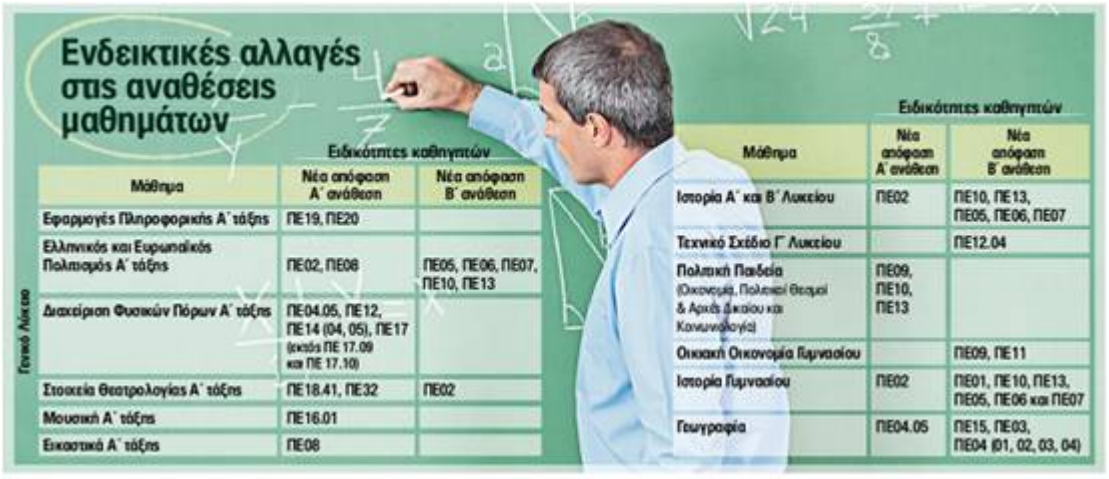
δηλώσεις επιχειρεί -για ακόμη μία φορά- με αιφνιδιαστικές κινήσεις, αφενός να ξεφύγει από τα φλέγοντα προβλήματα που έχει δημιουργήσει η πολιτική του στην εκπαίδευση και αφετέρου να στρέψει τους διάφορους κλάδους των εκπαιδευτικών τον έναν εναντίον του άλλου. Ο στόχος είναι προφανής: να ξεφύγουν, μέσα από ένα προπέτασμα καπνού, οι πραγματικά υπεύθυνοι για την κατάσταση στην εκπαίδευση και με νέες νομοθετικές παρεμβάσεις να διαχειριστούν τη ρημαγμένη εκπαιδευτική γη, θυματοποιώντας και πάλι εκπαιδευτικούς και μαθητές.

Πρόσφατα, ο υπουργός Παιδείας Αν. Λοβέρδος δεν δίστασε να δηλώσει ότι «θα καλύψουμε τα κενά, ζητώντας από καθηγητές και δασκάλους να διδάξουν αυτό που λέμε τα εγγύτερα προς την ειδικότητά τους αντικείμενα. Και μέσα στον χειμώνα η πληθώρα των ειδικοτήτων θα εξορθολογιστεί». Την ίδια ώρα, στο όνομα μιας δήθεν αξιοποίησης του υπάρχοντος δυναμικού, αλλά -στην πραγματικότητα- πριμοδοτώντας μια μηχανιστική λογική της κάλυψης κενών και της τυπικής διεκπεραίωσης του ωρολογίου προγράμματος και παραβλέποντας επιστημονικά και διδακτικά κριτήρια, αλλάζει και μοιράζει πρώτες και δεύτερες αναθέσεις μαθημάτων σε ειδικότητες (Ιστορία, project, Οικιακή Οικονομία, Τεχνικό Σχέδιο, Ελληνικός και Ευρωπαϊκός Πολιτισμός κ.λπ.).

Δήλωση προθέσεων

Τι αλήθεια σημαίνουν οι σχεδιασμοί και οι δηλώσεις του υπουργείου Παιδείας;

Δεν έχει περάσει αρκετός καιρός από την περίοδο που έριχναν «αθώες» προτάσεις για καθηγητές, οι οποίοι μπορούν να εργαστούν στις τελευταίες τάξεις των Δημοτικών σχολείων και νηπιαγωγούς που μπορούν να εργαστούν στις πρώτες.



Δεν έχει περάσει αρκετός καιρός από την εποχή που σε μια κίνηση παραπλάνησης, εξαπάτησης και δημιουργίας εμφυλιοπολεμικού κλίματος στη λογική τού «διαίρει και βασίλευε», η πρώην υφυπουργός Παιδείας Ευ. Χριστοφιλοπούλου, στην προσπάθειά της να μεταθέσει το πρόβλημα που δημιουργεί η ρύθμιση για τις ξένες γλώσσες, δεν διστάζει να υποσχεθεί ξεθεμελίωμα των συνόρων της ανάθεσης μαθημάτων: «Εμείς δεν είπαμε ποτέ ότι δεν θα αξιοποιήσουμε τους καθηγητές των ξένων γλωσσών. Οι καθηγητές αυτοί, πολλοί από αυτούς διδάσκουν και στα Δημοτικά και συμπληρώνουν ωράριο και βεβαίως έχουν και τη δυνατότητα να διδάξουν Λογοτεχνία, είναι καθηγητές Λογοτεχνίας και ίσως και κάποιου άλλου μαθήματος».

(Μικροί) εμφύλιοι

Πατώντας πάνω στην αυξημένη ανεργία των ειδικοτήτων των εκπαιδευτικών, λιπαίνουν την αφέλεια και την κοινωνική στραβωμάρα, «γαργαλάνε» τις χαμηλές συνειδήσεις, πριμοδοτούν αντιλήψεις του τύπου «για τη δική μου καλύβα που καίγεται φταίει του διπλανού που δεν καίγεται ακόμη»... Οι ίδιοι που ευθύνονται για την αδιοριστία και την ανεργία, για τους χιλιάδες εκπαιδευτικούς-ρεζέρβα, οι ίδιοι που έχουν καταργήσει τους διορισμούς εκπαιδευτικών, τώρα ρίχνουν τον σπόρο για πολλούς μικρούς εμφύλιους, με στόχο να διασπάσουν την εκπαιδευτική κοινότητα, να την τραυματίσουν θανάσιμα και να την καταστήσουν αδύναμη να αντιμετωπίσει τον νέο εργασιακό μεσαίωνα που ετοιμάζουν.

Και κάποιοι εκπαιδευτικοί πέφτουν στην παγίδα. Και είναι έτοιμοι να χάψουν το παραμύθι. Πως δήθεν για την ανεργία των φιλόλογων, των μαθηματικών, των φυσικών κ.λπ. δεν φταίει η πολιτική των ελάχιστων διορισμών, δεν φταίει η ανεργία, αλλά φταίνε οι δάσκαλοι «που

επιμένουν να κάνουν αυτοί μάθημα στις απαιτητικές τάξεις των Δημοτικών σχολείων»!

Για την ανεργία των καθηγητών της Πληροφορικής φταίνε «οι μαθηματικοί που άρπαξαν πολλές θέσεις». Για την ανεργία των φιλόλογων φταίνε οι συνάδελφοί τους των ξενόγλωσσων μαθημάτων «που τους άρπαξαν το μάθημα της Ιστορίας». Ετσι για τα προβλήματα των πτυχιούχων των Πανεπιστημίων φταίνε οι πτυχιούχοι των ΤΕΙ που «θέλουν να τους πάρουν τα εργασιακά δικαιώματα», και για τα προβλήματα των πτυχιούχων των ΤΕΙ «φταίνε οι πτυχιούχοι των Πανεπιστημίων που δεν τους αφήνουν να έχουν επαγγελματικά δικαιώματα...».

Λίγα χρόνια πριν κάποιοι προσπάθησαν να μετατρέψουν την αγανάκτηση των εκπαιδευτικών για τους χαμηλούς μισθούς σε αίτημα των καθηγητών του Λυκείου να παίρνουν περισσότερα από τους καθηγητές του Γυμνασίου. Αν οι αντιλήψεις αυτές κυριαρχήσουν, τότε είναι σίγουρο ότι αφενός καμιά ευκαιρία για δουλειά δεν θα ανοίξει για τους εκπαιδευτικούς, αφετέρου, την ώρα που θα κονταροχτυπιούνται μεταξύ τους, θα αφήνουν ανοιχτά πόρτες και παράθυρα για να περάσει ο οδοστρωτήρας από πάνω τους.

Το νέο επιτελείο του υπουργείου Παιδείας φαίνεται να χρησιμοποιεί τις μεθόδους της «τέχνης του πολέμου», νεκρανασταίνοντας έναν πολέμαρχο του παρελθόντος: «...Ο πόλεμος βασίζεται στην εξαπάτηση. Αν ο εχθρός σου ξεκουράζεται, μην τον αφήσεις σε ησυχία. Αν οι δυνάμεις του είναι ενωμένες, διάσπασέ τες. Κάνε επίθεση, όταν είναι απροετοίμαστος. Να εμφανίζεσαι εκεί που δεν σε περιμένει...» (Σουν Τζου, «Η τέχνη του πολέμου»).

efsyn.gr